

Beste vrienden,

Hoe zou u reageren als uw familie zou eisen dat u ergens anders gaat wonen omdat u ziek bent ?

Hoe zou u zich voelen als uw man of vrouw een scheiding zou aanvragen omdat u ziek bent ?

Wat zou u zeggen als u uw job zou verliezen omwille van een ziekte die geen enkele invloed heeft op uw professionele capaciteiten, of als uw kinderen niet langer welkom zijn op school omdat u aan een besmettelijke ziekte lijdt ?

Waarschijnlijk vindt u dit onwaarschijnlijk, ondenkbaar en onbegrijpelijk, maar toch zijn dit reële situaties waarmee in India echte mensen dagelijks geconfronteerd worden. Dat is een gevolg van het feit

dat mensen in dat enorme land nog altijd besmet worden met lepra. Niet dat daar geen remedie tegen bestaat, want die is er wél, maar toch blijft lepra de levens van deze mensen vergallen.

Zoals u weet heeft het *Werk der Broden* de laatste 7 jaar inspanningen gedaan om de levensomstandigheden van kinderen van leprapatiënten in drie leprakolonies te verbeteren. Er zijn evenwel méér dan drie leprakolonies in deze omgeving, en in plaats van naar school te gaan worden vele van de kinderen in die kolonies de straat opgestuurd om te gaan bedelen. Wij hebben de mogelijkheden onderzocht om onze activiteiten binnenkort naar deze kolonies uit te breiden, want ook die kinderen hebben morele en economische hulp broodnodig. Zoals wij allen beseffen, zijn de noden enorm en zijn wij slechts een druppeltje water...maar dat mag ons er niet van weerhouden ons uiterste best te doen en al wat binnen ons vermogen ligt in te zetten om, met de hulp van ieder van u, de levens van deze mensen en hun gezinnen, hun kolonies en hun hele gemeenschap beter te maken !

De oudere leprozen hopen op een betere toekomst voor hun kinderen.

Lepra in India

Toen *Gandhi* op een dag uitgenodigd werd om aanwezig te zijn op de opening van een leprakolonie, schreef hij ten antwoord dat hij tot zijn spijt geen leprakolonie kon komen openen, maar dat hij met genoegen zou komen als hij gevraagd zou worden om de sluiting van een kolonie bij te wonen. Dat was in 1944 en nu, 66 jaar later, maakt deze ziekte nog altijd één op 10.000 Indiërs kreupel, en is het einde van de lijdensweg voor patiënten die geen medische en materiële opvang hebben, nog altijd niet in zicht. Elk jaar komen er meer dan 100.000 nieuwe gevallen van lepra bij, en hoewel de mensen van deze ziekte binnen zes maanden kunnen genezen worden, en de ziekte zelf in 90 % van de gevallen niet besmettelijk is, blijft het stigma zwaar wegen op de bewoners van dit

land. In de New Delhi editie van *The Times of India* stond op 9 februari 2010 de volgende informatie van de Wereldgezondheidsorganisatie: « *India blijft het hoogste aantal nieuwe gevallen van lepra tellen in de wereld, gevolgd door Brazilië en Indonesië. Wereldwijd werden er in 2008 250.000 nieuwe gevallen van lepra opgetekend, en daarvan kwamen er 137.000 voor in India, waar in datzelfde jaar ook het hoogste aantal nieuwe gevallen van lepra bij kinderen is vastgesteld, namelijk 13.610.* »

In 2005 verklaarde de Indiase overheid dat lepra in India was uitgeroeid. NGO's die met leprapatiënten werkten mochten de gevallen die zij vaststelden niet langer melden. Pater Borgia, de Directeur van het Werk der Broden in India, werkt al twintig jaar mee aan het lepra-uitroeingsprogramma in Noord-India. Hij zegt hierover het volgende: « *Onze vereniging heeft 18 lange jaren gewerkt aan de uitroeiing van lepra, binnen het programma van de Wereldgezondheidsorganisatie en de Indiase overheid (1988-2006). Ons team heeft vastgesteld dat het in onze regio gaat om gemiddeld 8 tot 11 gevallen van lepra op een bevolking van 1.000 mensen. Wij pasten de Survey Education and Treatment (SET) methode toe, waarmee een diagnose van lepra stelden bij meer dan 50.000 mensen, die zijn behandeld en waarvan wij meer dan 40.000 patiënten genezen hebben verklaard (RFT). Toen de regering ons in 2005-2006 verplichtte om ons lepra-uitroeingsprogramma stop te zetten, steeg het aantal besmettingsgevallen naar hetzelfde niveau als toen we dat programma indertijd opstartten. Het uitroeingsprogramma van de overheid is dus ondoelmatig uitgevoerd...* »

Eveneens merkwaardig is het feit dat het hoogste gerechtshof in 2003 bepaalde dat leprapatiënten zich geen kandidaat mogen stellen bij verkiezingen en ook geen openbaar ambt mogen bekleden. De Hindoeïstische huwelijks-wet van 1956 bepaalt dat als één van beide partners aan lepra lijdt, dit een wettelijke reden tot scheiding kan zijn. De wet die jeugdrecht en -zorg regelt verordent dat een kind dat aan lepra lijdt, uit de maatschappij moet weggehaald worden en in afzondering moet worden grootgebracht.

De grote uitdaging is dus niet alleen de behandeling van deze ziekte, maar ook een verandering van het wettelijk stelsel. De droom van Gandhi over een rechtvaardige maatschappij in een land dat vrij is van de ziekte, is tot dusver dus een verre droom gebleven als we de huidige situatie in ogenschouw nemen.

Een thuis ver van huis

Hoewel het natuurlijk goed nieuws is dat er in 1982 een medicijn is gevonden waarmee lepra voortaan behandelbaar is, blijft het feit dat daarmee het vooroordeel van de ongeletterde

bevolking nog niet is weggenomen. Dat berust op diepgeworteld bijgeloof. In de afgelegen dorpjes, waar de mensen nauwelijks toegang hebben tot medische faciliteiten en medicijnen, worden slachtoffers van deze ziekte nog altijd behandeld met traditionele plantengeneeskunde. Tenzij deze mensen tijdig de juiste medicatie toegediend krijgen, krijgen velen van hen misvormde ledematen, en die misvorming wordt aangegrepen als een reden om hen uit de gemeenschap te verstoten.

De leprakolonies herbergen duizenden mensen, die anders op straat zouden belanden. Zij bouwen een nieuwe thuis op in de kolonies, en brengen daar hun kinderen groot. Ze voelen zich daar veilig en vele van deze gezinnen zijn best gelukkig in de kolonies, hoewel een aantal onder hen het toch moeilijk hebben met hun lot. Om hun pijn te verdoven, gaan ze drinken en geraken ze verslaafd aan drank, of aan drugs...Vele patiënten verbranden met opzet hun handen en voeten om ze te misvormen, zodat zij medelijden bij de mensen kunnen opwekken en meer geld bijeen kunnen bedelen, of terug kunnen keren naar het lepraziekenhuis om daar nog wat langer te worden verzorgd.

Steun van het Werk der Broden

Ons sponsorprogramma in de leprakolonie verloopt quasi probleemloos. Jena en Giri, onze sociale werkers, gaan de kinderen, hun ouders en hun leerkrachten geregeld bezoeken, en dan worden hun schoolprestaties geëvalueerd. De meeste kinderen stellen het goed en

Onze sociale werkers gaan de kinderen die door ons programma worden gesteund, geregeld opzoeken om hun studies op te volgen.

Gopal* van de kolonie, Delhi

Gopal werd geboren in een gezin uit de middenklasse en heeft een gelukkige jeugd gehad met zijn ouders, broer en zus. Hij is naar school gegaan tot er in 1984 werd vastgesteld dat hij aan lepra leed. Hij was op dat moment pas 14 geworden...

Hij had nochtans al op 11-jarige leeftijd opgemerkt dat zijn hand tamelijk krachteloos was en dat hij problemen had om een potlood vast te houden. De ouders van Gopal gaven hem ayurvedische geneesmiddelen, maar er trad geen verbetering in. Geleidelijk werden zijn beide handen en zijn voeten getroffen, zodat al zijn vingers en tenen vervormd geraakten tot klauwen. Op dat punt hebben zijn ouders hem naar een ziekenhuis gebracht, waar hij een chemische behandeling van 3 maanden onderging... zonder enig resultaat. Uiteindelijk brachten ze hem naar een ziekenhuis van de Zusters van Liefde, en daar werd eindelijk de correcte diagnose gesteld. Na een verblijf van drie jaar in dat ziekenhuis was hij genezen. Maar het was jammer genoeg natuurlijk niet mogelijk om de misvormingen « uit te wissen » die het gevolg waren van zijn late diagnose en behandeling. Zijn familie en zijn gemeenschap weigerden hem weer op te nemen, en aangezien hij nergens anders heen kon, bleef hij dan maar in het ziekenhuis !

De zusters gaven hem een job als schoenmaker. Korte tijd later ontmoette hij Sabita, die min of meer dezelfde levensloop achter de rug had als hij. Met de hulp van de zusters kon

Gopal is heel trots op zijn gezin !

een huwelijk geregeld worden, en toen hebben ze zich gevestigd in een kolonie in Delhi. Daar wonen zij nu al 23 jaar, en ze hebben twee prachtige kinderen!

Gopal heeft een « cycle rickshaw » (een soort wagentje dat wordt getrokken door een fiets) en als zijn gezondheidstoestand het toelaat biedt hij op straat zijn diensten aan als « taxichauffeur ». Het geld dat hij op die manier verdient is net voldoende om het gezin toe te laten, de eindjes aan mekaar te knopen. Het Werk der Broden heeft drie jaar geleden besloten om hem financieel te steunen zodat hij zijn kinderen naar school kon sturen. Gopal en Sabita dromen ervan om hun kinderen een beter leven te geven. Wij staan achter hen om hun droom te helpen verwezenlijken !

* Gopal & Sabita zijn niet hun echte namen; wij hebben ze veranderd omwille van hun privacy.

krijgen de nodige morele steun van hun ouders en van de school. Sommige van de ouders die aan alcohol verslaafd zijn veroorzaken wel wat problemen in de kolonies en er zijn er zelfs die vorig jaar door de *Pradhan* (leader) van de kolonie zijn uitgewezen. Wij hebben moeten onderhandelen met de leiding om enkelen onder hen een nieuwe kans te laten geven. Wij volgen de gezinnen op die problemen hebben, en doen ons uiterste best om hen aan een beter leven te helpen.

Meer mobiele telefoons dan toiletten in India !

«Het is een tragische en ironische gedachte dat in India, waar ongeveer de helft van de bevolking zich een telefoon kan veroorloven, ongeveer de helft van diezelfde bevolking niet beschikt over een basisfaciliteit als een toilet die naam waardig.» Deze vaststelling komt uit een rapport van de *United Nations University*. Het rapport vermeldt voorts dat 45% van de bevolking toegang heeft tot mobiele telefoons, terwijl slechts 36 % toegang heeft tot een toilet.

«Op een ochtend in maart dit jaar stond ik om 6 uur op het terras van het verblijf van de leerkrachten te genieten van de prachtige natuur en van de opkomende zon, toen mij opviel hoe de mensen uit hun huizen kwamen en met een fles water in één hand en een mobiele telefoon in de andere hand de velden in trokken om zich te gaan ontlasten. Voor buitenstaanders is dit een bevreemdend gezicht, maar ik heb begrepen dat het gewoon deel uitmaakt van hun leven om in het open veld hun gevoeg te gaan doen. De mobiele telefoon is drie jaar geleden in het leven van deze mensen opgedoken, en meteen een waanzinnig succes geworden. Ik herinner mij nog dat toen wij in 2005 in de *Sint-Antoniusschool* een telefoonlijn met toegang tot internationale telefonie wilden laten aanleggen, de telefoonmaatschappij daarvoor een zodanig exuberante prijs aanrekende, dat wij dan maar hebben afgezien van die aansluiting. Intussen kan iedereen

BIC/SWIFT : BPOTBEB1 — **IBAN** : BE 36 0003 0002 9181

(Fiscaal attest, 30€ min.)

Werk der broden vzw, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat.

<http://www.WerkDerBroden.org>

met een prepaid telefoonkaart bellen naar iedereen, waar ook ter wereld !

Het is natuurlijk prima om een gsm te hebben als je je die kunt veroorloven, maar dat is in de dorpen hier niet echt het geval. Ik ken vele mensen die aan mobiel telefoneren verslaafd zijn geraakt en die de grootste moeite hebben om dat te betalen. Ik vraag me af hoe lang dat zo nog kan blijven duren. Zullen de kinderen van de nieuwe generatie, die hun ouders horen babbelen aan de telefoon, terwijl ze het open veld in moeten trekken om zich te gaan ontlasten, misschien andere prioriteiten stellen? Wij proberen hier alleszins verandering in te brengen! De sociale werkers doen al wat ze kunnen om de dorpingen ervan bewust te maken dat het gevaarlijk kan zijn om zich overal te velde te ontlasten. Onze zelfhulpgroep biedt leningen aan om toiletten te laten bouwen, en wij zijn blij met elke vrouw die van deze lening gebruik maakt en een toilet installeert.»

Molly
Sebastian

